

מי שהוציאוהו פרק רביעי עירובין מז.

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שלש וכו' אלא
אם בן ששיר: (ב) ד"ה נכרי
וכו' ואין זה הסיח לביתו
מן הלל: (ג) ד"ה למה ליה
וכו' כרבי יהודה היבא דר"מ
פליג:

גליון הש"ס

גמ' והא אמרת ר"י ור"ש
הלכה בר". עי' תוס' לקמן
דף סה ע"ב ד"ה איקלעו:
גמ' בבית הפרס דרבנן
ומשמא. עי' צבורות דף כט
ע"א תוס' ד"ה היכי אילי:

מוסף רש"י

אָסר לבני הציריות. דדירה
 19. אַלעס שׂמח דירה (קטן)
 (ג) אָיט אָסר. נלוא שׂמח
 דירה (שס) ר' יוסי אומד
 נכרי אָסר. ר' יוסי נמי
 פּרעל על נלוא שׂמח דירה
 מיטו נכרי אָסר שׂמח יבא
 היום (העני מערב
 ברבלין.) כגון וז שׂמח נלוא
 נדקן ואין עמו פת דהשא
 עז עול, נלוא דהמירו תמנסי
 לעבד כרגליו על גלחיה
 להקל על העשירי. (שס)
 שׂמח לעבד נלוא על שׂמח ולא
 יטעו אָסר עלטו (שס)
 נשואות יתארסו. דטעמא
 משום למיזון נלוא רשקון
 לזע עז הוט שׂמח תנע
 נן ר' לראשון ספק נן ו'
 אחרון, וזבוליוני (שס)
 למזון סב (ביבוח אבא)

וארסות וניסאו. מיד רש"י
לא יכעבנו מן הארשאו, דמן
מארסו שביהודה. וזקן
פרק קמח דהכותוב (יב)
ניסודו וזו מיתחיל לחסו
והכלה קודם מיסתן הארס
כדי שיאכל נג וסג כד
גריל ומתקן עמו שאל אלה
ועז וזה מזה כדעילת מזה.
הבן ימחילן דלמה ענין
(בימותא יא) כל הרשע
יתארס. ר' יוסי אשמות
קאי וסב קאלמ לא יסודו ל
הרשע אשמות יתארסו
כדקאמרנו גזר גורין ארסין
אלו נשטין ומזה
פליגנא עלך שאל חלקת בין
אלתנא נגורו והרסות אלתנא
אלרס נגורו ימי אללה ואל
כדפרק אן אלנתנ מן
לא תארס לא עשמי ימי אללה
(שם) הלבב ברי יוסי.
דברי למות נינשא האילן
וילנא וקומת לרע האילן
ונשאל אלרס, והאי דנקט ר'
יוסי ואל ר' יסודו דסא ר'
יסודו נמי שרי תארסו לנשא
כדילק, אלמ משום דר' יוסי.
נימוקו עמו (בימותא יב)
מכילת דירידתא פליג
עליה. מ' קאלמ לא נשאו
אל תארס אלרסות ארסות

שש השירות. לקמן כתיב מעשרין
 ק' ריבוא ולא דמיא השתא לדגלי מ'
 לעיר של רבים דלא ליערבז כולה אלא
 טלא יוציאז מבתיהן לאחר מפני שיש
 אוסר. והואיל ואינו עביר: נכרי
 אוסר. אף על פי שאינו עביר
 שהרי יכול לצא ואין זה (ו) היסח מן
 הלב אבל ישראל משהלך מכאן ולא
 צא מערב שבת הסיח לביתו מלכו
 כל השבת שהרי לא צא הלך כמאן
 דלית לה להך דירה בעלים דמי:
 לעשות אלא צא. מאמא אפילו
 באתה העיר: רבי יודא. פליג
 עליה דאמר עביר אחרת אלא אוסר
 הא באתה העיר אוסר ורבי יוסי נמי
 פליג עליה אלא חד מינייהו נקט:
 וזה שאמרו. בפירקין היא (דף מט:)

אנו אין לנו. שיכול לקנות שציתא
בדרגילי בלא עירוב פת אלף עני כלומר
מי שהוא בדרך ואין עמו פת: אחד
עשיר. היושב בציתא אל רצה לילך
לעצמו ולהחשיך שם על התחום
הקונה לו שציתא: שלא ילא. מפני
הטורה ועירוב בדרגילי אלף המרו
לשלוה עירוב בפת ע"י שלוחו:
ומהני ליה רב חייל בר אשי. למתני'
לחייא בר רב קמיה דרב: אחד עני
ואחד עשיר. מילתיה דרבי יהודה:
למה ליה. למיפסק הלכה כרבי
יהודה ^א דרבי מאיר פליג עליה הא
יחילת לעיל להיכא דלא חיתמר הלכה
לא כמר ואלא כמר עבדינן כרבי
יהודה: רב יום יום כרבי. כלני.
ומשום דרב לית ליה קאמרת ליתנהו
והא ר' יוחנן קאמר להו והלכה כר'
יוחנן: היבמה לא תחלוץ. בתוך ג'
חדשים למיתת בעלה. מפרש טעמא
ביצמות [מא:] שמא מעוברת היא וחליית
מעוברת אינה חליה לא תחלוץ
בבתוך ג' ומתמין עד לאחר ג' שאם
תמצא מעוברת אינה צריכה חליה
אם תלד וולד של קיימא ואם לא
תמצא מעוברת אינה צריכה חליה
אחרת ואם תלד וולד שאינו של
קיימא תחלוץ פעם שניה שמא יהא
וולד של קיימא ואינה חליה לאוסרה
לכהונה וממצא מצריכה כרוח לכהונה
וליצרכה דלמא איכא דהוי בחליה
ולא הוי בבכרהו וכבר שרו חלואה
לכנה: ולא פסייבס. שמא מעוברת
היא וממצא בא על אשת אחיו
שיש לה ^א בנים והרי היא עליו

זכרת אצל לאחר שלשה דינרי
למיתת בעלה ספק בן שבעה לאחר
מאמו ועוד יש איסורין הרבה: ועו
לזה כשהן בתולות ואחת שנישאו לו
להמתין אחר הגט או אחר המי
אטו נשאה: דברי ר"מ לא גרסי' ו
הוא דאי מתחרין ששה הוא ולל
וחון כן הארוס שניהו. שם רבי
ומרובה לו: כל הנשים יאסרו. אטנ
האיבול. שאסורה ליארס כל ימי אב
דתיא לעיל אחת ארוסות ואחת נ
אחרת ואינה רגילה עם בעלה: חול
והוחוקה עקרה: איילנות. ממעי א
ושאינה ראויה לילד. מחמת משקה ס
לר' יוחנן למימר הלכה כר' יוסי דהא א
אמוראי אמרינהו מנפשייהו: ומאי קו
שמואל הלכה כרבי מאיר בגזירותיה
שוק הנקבע ליום חג של עובדי כוכבי
שמכניסין לקדושה: ומעלה השטר: צ
שרי: מפני שהוא כמזיל מידם. שלא יחז

(12) וקאמער ר' יהודה עיר של רבים ונעשית של יחיד שנחמטעו אוכלוסיה מעבור ברוצחוסיה אין מערעצין את כולה יחד אלף אס (6) שׂיר חוצה לה ר' דוירין שלא יערצו עמה למיחוי היכר מבואות מבואות ר"ש אומר דיו לשׂיר ג' חלירות של ב' צ' בעלי בחים: אומר על בני חלירות. רשות בחדר ואע"פ שאינו צעיר אוסר עליהן אס לא יעירב קודם שהלך: רבי יהודה אומר אינו

שלוש הצירות של שני בתים ⁶ ואמר רב חמא בר גוריא אמר רב הלכה כרבי שמעון ומאן פליג עליה רבי יהודה והא אמרת רבי יהודה ור"ש הלכה כרבי יהודה ומאי קושיא דילמא הכא נמי היכא דאיתמר איתמר היכא דלא איתמר לא איתמר אלא מהא דתנן ⁷ המניח את ביתו והלך לשבות בעיר אחרת אחד נכרי ואחד ישראל אוסר לבני הצירות דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר אינו אוסר רבי יוסי אומר נכרי אוסר ישראל אינו אוסר מפני שאין דרך ישראל לבא בשבת רבי שמעון אומר אפילו הניח את ביתו והלך לשבות אצל בתו באותה העיר אינו אוסר שכבר הסית דעתו ואמר רב חמא בר גוריא אמר רב ⁸ הלכה כר"ש ומאן פליג עליה ר"י. והא אמרת רבי יהודה ור"ש הלכה כרבי יהודה ומאן פליג עליה דרבי ימי דרבי אבהו איתמר עובדא דלא איתמר

רבינו חננאל

[illegible][illegible]

יה ור"ש הלכה כרבי יהודה
איתמר היכא דלא איתמר
העני מערב ברגליו רבי מאיר
ר אחד עני ואחד עשיר לא
ר שלא יצא ויערב ברגליו
קמיה דרב אחד עני ואחד
כרבי יהודה תרתי למה לי
ודה ומאי קושיא דילמא רב
מה לא תחלוץ ולא תתייבם
נשים לא ינשאו ולא יתארסו
ואחד בעולות אחד אלמנות
יהודה אומר נשואות יתארסו
שלבן גם בה ר' יוסי אומר כל
וואמרינן רבי ^א (אליעזר) לא
אים אמר ליה מאי אמור בבי
רבי יוסי מכלל דיחידא פליג
בית אביה או שהיתה לה כעס
היתה היא חולה עקרה זקנה
בעלה חבוש בבית האסורין
רבי גרסינן רבי יוסי מתיר ליתארס
וליתנשא מיד. ולין להסדריך כהן ^א :
וסכלים

שִׁים כו'. שְׁמָה תִּלְד בְּתוֹךְ תַּשְׁעָה
 מֵאוֹת (דף מ"ב). שְׁמָה יִכָּס אֶשֶׁת אִמּוֹ
 וְיִמְכַר הָהֶם (ס"ה) אֶחָת שֵׁשׁ
 הָאִירֹסִין בֵּין מִן הַנְּשׂוּאִין זָרִיכוֹת
 מֵעִיבוֹרֵי הָיָא גִּזְזוּר רַבָּנָן אֲרוּסָה
 ג' וְאֵם תִּלְד בְּתוֹךְ ט' וְדֹאֵי דְרֵאשׁוֹן
 אִו מִיד דְּהָא לֹא מֵעֵבְרָא מִרְשָׁשׁוֹן:
 (דף י"ב). גַּם בָּהּ רָגִיל זֶה וּמִכִּירָה
 אֲרוּסָה לִנְשָׂא: חוּץ מִן הָאֲלֻמָּה מִפְּנֵי
 שֶׁ מִיד: וְאִמְרִינָן מִכְּלָל דְּכֵּהָ סְתָמָא
 יִבִּיב. דְּמִירָה לְדוֹר בְּבִית אֲדָם צִיבֵר
 יִשְׁאֵת ג' בְּנֵי אָדָם וְלֹא יֵלְדָה לָהֶן
 דּוֹכְרֵינִתָּא כִּכְלִי זֶה שְׁאִינוּ יוֹלְדִים:
 מֵעֵבְרָתָּ וְהִיא לְאֲרוּסָה: וְהֵם לִיָּה.
 מִלֹּא אָמַר ר' יוֹחָנָן לְהֵי כִּלְיָי אֲלֵא הֵיךְ
 מֵשׁוּם דְּהוּא רַבִּי מֵאִיר מִחֲמִיר וְאִמְר
 יֵהָא דְּהָא הִלְכָה כְּרַבִּי יוֹסֵף: לִיְרִידָה
 מִצּוֹן א"י: בְּהֵמָה וְעֵבְרִים וּשְׂפָחוֹת: מִפְּנֵי
 אֲרִיכָא לְמִחָשׁ דְּלִמָּא אֲזֵלִי וּמִדּוֹר אִפְ"ה
 עֵבְרָא בְּלָאוּ: שְׁאִינוּ מוֹאֵל לְלִמּוּד. בְּחָרְטוּ:

ה' ר"י * והא אמרת רבי יוחנן
למא הכא נמי היכא דאיכא
א מהא ^ו דתנן וזהו שאמרו
לנו אלא עני רבי יהודה או
בפת אלא להקל על העשה
ב חייא בר אשי לחייא בר
יה רב סיים בה נמי הלכה
מורבי יהודה הלכה כרבי
כללי אלא מהא ^ו דתנן * הה
שלשה חדשים ^ז וכן שאר כל
שלשה חדשים אחד בתולדות
אחד ארוסות ואחד נשואות ר
חוץ מארוסה שביהודה מפני
חוץ מן האלמנה מפני האיבוי
אשכחיה לרבי אסי דהוה כ
יה הכי אמר רבי יוחנן הלכה
גיא ^ז הרי שהיתה רדופה לילד
שהיה בעלה זקן או חולה או
ושאינה ראויה לילד או שה
מיתת בעלה כולן צריכין
זים דברי ר"מ רבי יוסי מתיר
מיד למה לי והא אמרת ר"מ
בה בר' יוסי ומאי קושיא
מדבר נחמן אמר שמואל
א מהא ^ז דתניא ^ז הולכין ל
ושפחות בתים שדות וכו' ו
זוא כמציל מידן ^ז ואם היה
כשם שמטמא בחוצה לארץ
ומאה דאורייתא היא אלא * ב
תורה אמר רבי יהודה אימתי
א ימאר ר' יוסי אומר ^ז אף בזמ

או תחלוץ או תתייצב: שאר כל
 וראשון ובעיני הצמחה כדאמרין צי
 אירוסין אטו נשואין: אחם בטלות
 ואלמנה או נתגרשה מצעלה זה בין
 ארוסות. אף על גב דארוסה לא
 נפ. מיד דהא לא מיעברא משי תון
 אלמנו או שנתגרשו מן האירוסין י
 דם כניסתא לחופה כדאמרין צמחו
 צי ליראם ודאדרי יהודה פליג דארי
 ס: מיד: הלכה כר' יוסי. דמתיר לר' י
 הסתא. צניחותא: רדופה לילך לבי
 ח תשמיש: עקרה. מחמת מול שצב
 ין לה שערות ולא דדין ולשון איילוני
 ים הוא דגור צההיא דפשיטא לן דארי
 [י: ר"מ ורבי יוסי הלכה כר' יוסי אלף
 נגור ר' יוחנן אינטרדיך ליה למפסא
 וסחור ר' יוחנן לאפוקי לדשמואל
 וסדור מפני שמשמעון אר נמי משום
 יימן לחתום ווע"פ שהוא חשיבות להן
 ער על המכירה: ביום הקצרות ס"ד. ה

ומאן פליג ער נאך :
ומאי קושיא :
לא איתמר א :
אומר אנו איני :
אמרו מערביי :
ע"י ומתני ליה :
עשיר ואמר :
והא אמרת ר :
לית ליה להנניח :
עד שיהו לה :
עד שיהו לההו :
ואחד גרושות :
וארוסות ינשא :
הנשים יתארכ :
על לבי מדרש :
מדרשא אמר :
עליה אין * והו :
עם בעלה או :
קטנה ואילוני :
המפלת לאח :
להמתין ג' חד :
ליארם ולינשא :
ורבי יוסי ה :
דלמא לאפוקי :
בגזירותיו א :
בהמה ועבדי :
שלהן מפני ש :
ולערער עמה :
הקברות ס"ד :
אשה וללמוד :
מוצא ללמוד :

וְהוּא שְׁאֵמֵר. בְּפִירָה
אֵנוּ אֵין לָנוּ. שִׁיכּוּ
בְּרַגְלֵיו בָּלָא עִירּוּכּ וְאֵ
מִי שְׁהוּא בְּדָרְךְ וְאֵ
עֲשִׂיר. הַיּוֹשֵׁב בְּצִינִי
בַּעֲזָמוֹ וְלֹהֶשֶׁחֶךְ
קוֹנֶה לוֹ שְׂבִיתָה: הַ
הַטּוֹרָה עִירְכּוּ בְּכֶ
לְשֹׁלֹם עִירְכּוּ בְּכֶ
וּמִסְנֵי לִיָּה רַב חֵי
לְחֵיָּא בְּר רַב קִמְיִי
וְאֵחָד עֲשִׂיר. מִלִּיתָמָּ
לְמִיפְסָכָ לִיָּה. דְּרַבִּי
יְהוּדָה (א) דְּרַבִּי מֵאָ
יִיחָלֵת לְעֵלִי לְהִיכָא
לָא כְמֵר וְלֹא כֵּר לִיָּ
יְהוּדָה: רַב לִיָּה
וּמִשּׁוֹם דְּרַב לִיָּה
וְהָא ר' יוֹחָנָן קִאֲמֵר
יּוֹחָנָן: הַיּוֹנֵם לֹא
חֲדָשִׁים לְמִיתָת בַּעֲזָמָ
[מֵאָ]: שְׁמֵא ג' צִיבּוֹרֹת
שְׂבִיתָת אִינֵה חֲלָלִים
בְּתוֹךְ ג' וּתְמִיתִין ע'
תְּמֵאָל מַעֲבֹרֶת אִי
אֵם תִּלְד וְלִדְּהָ שְׁלֹ
תְּמֵאָל מַעֲבֹרֶת אִי
אֲחֵרֶת וְאֵם תִּלְד
קִימָא תַּחֲלוּץ פֶּסַחֲכָ
וְלִדְּהָ וּנְמֵאָל מֵאֲלָה
וְלִיכָרֵה לְמֵאָ לִיָּה
וְלֹא הִיוּ בְּזִכְרָהּ
לְכֶן: וְלֹא חֲסִיבִיבָהּ
הִיא וּנְמֵאָל בָּא
שִׁיב לֵה (ב) בְּנִים
בְּכֵרֶת אָבֵל לְאַחֲרֵי
בְּרִיתָת בַּעֲלָה סִפְּסָ
מֵאִמָּה וְעוֹד יֵשׁ אִי
לֹא כֶּשֶׁה בְּתוֹלוֹת
לְהַמְתִּין אַחֵר הַגְּמִי
אֲטוֹ נְשׂוּאָה: דְּרַבִּי
הוּא לֹאִי מֵאֲחֵרִין
חוּץ מִן הַפָּרוּשׁ שֶׁ
הַיּוֹנֵם לוֹ: כֹּל הַנֶּנֶה
הַפָּרוּשׁ אֶשְׁקוּרָה
דְּתִיבֵל לְעֵלִי אֲחֵת
אֲחֵרֶת וְאִינֵה רַגִּילִי
וְרוֹחוּקָה עֵקֶרֶה: וְ
שְׂאִינֵה רֵאשִׁי לִיָּה.
לְר' יוֹחָנָן לְמִימֵר הַ
אֲמורֵאִי הַלְכֵי כְּרִבּוּ
שֶׁהוּא לְמִימֵר לִיּוֹם
שֶׁהוּא לְקדוּשָׁה שְׁמִי
פִּנִי שְׁהוּא כְּכֹ
לְבִי חֲסִידֵי רַבִּי יוֹחָנָן

(ח)
 אס
 וכו'
 מן
 וכו'
 .
 גב'
 חלל
 דף
 גב'
 ופפ
 ע'
 .
 ארס
 בלא
 (ז, 19)
 דיר
 נכו
 סבי
 מיה
 היו
 ברר
 צדמ
 עני
 לענ
 חס'
 שיר
 יטר
 נש
 מש
 לורי
 בן
 לאה
 למי
 ראו
 לא
 מא
 פפר
 ציה
 והכ
 כדי
 רגיי
 צוש
 הלס
 (יב)
 יתא
 קא
 השש
 כדר
 אטו
 פלי
 אלס
 ליא
 סבי
 לא
 (שס)
 דש
 וליס
 ונש
 יוסק
 יהוי
 צה
 יומ
 מכ
 על